

Mellemstanden, vil den efterhaanden, som jeg sagde før, faa Tilgang fra den helt fattige Del af Befolkningen, og det vilde være et Tab.

Diskussionen er udtømt, der kan ikke siges noget sagligt mod, hvad der er fremført, navnlig fra den højtærede Ministers Side. Det første Indtryk, jeg fik af Ændringsforslaget paa Finansloven, har holdt sig indtil nu, og det vil jeg betegne saaledes, at det har sin Hovedmangel i, at det slet ikke aabner Sikkerhed for at ramme, hvor Trangen er. Det er en saa let paavisselig Fejl, og en saa kolossal Fejl, at i samme Øjeblik, som man bliver opmærksom paa den, er egentlig, synes jeg, Diskussionen væsentlig ophørt, naar man ikke ønsker at fortsætte den af andre Grunde. Et Dyrtidstillæg, der kan ramme en Mand, som sidder med en 2,000 à 3,000 Kr. i aarlig Løn, og som slet ingen Trang har til det, men lader hans Nabolærer med en 600—700 Kr. aarlig sidde uden en eneste Øres Tillæg og Hjælp, det er ikke Dyrtidstillæg, det er en Gave, der strøs i Flæng ganske kritikløst og uensartet og derfor uforsvarligt. Det Indtryk har jeg endnu, og af den Grund vil jeg ikke give Forslaget min Stemme, men vil udtale — og jeg tror, jeg kan gøre det ikke alene som Folketingsmand, men paa hele Lærerstandens Vegne — at det Løfte, der er givet os fra rette vedkommendes Side, det sige vi Tak for, og vi stole paa dets Gennemførelse uden i den mellem-liggende Tid at ville rumle om den Sag.

Den megen Velvillie, der er kommen frem overfor Lærerstanden ogsaa i Dag, er jeg glad for; men jeg er ikke saa glad ved, at vi ere blevne indrullerede under Begrebet „Statsfunktionærer“; det er en helt ny Titulatur, som jeg ikke ønsker anvendt paa Folkeskolens Lærere, thi for det første ere vi jo ikke Statens Embeds- og Bestillingsmænd, vi ere kommunale, og Ordet Funktionærer drager i den Grad Tanken hen paa et rent Haandelag, at jeg ikke ønsker at blive betegnet som Statsfunktionær, derimod er jeg glad ved at kunne kaldes Lærer i Folkeskolen. Denne store Velvillie vil utvivlsomt ogsaa vise sig i næste Samling, naar Spørgsmaalet ligger praktisk for, hvad det ikke gør nu. Nu ligger Sagen kun for paa et Agitationsgrundlag, men til næste Samling vil den ligge for paa et praktisk Grundlag, og det sætte vi Lærere meget mere Pris paa end paa Situationen i Dag. Den Velvillie, der er kommen til Orde, vil forhaabentlig holde sig, og der vil da ingen Grund være til at

tvivle om, at et tidssvarende og rationelt Lønningsforslag kan gennemføres med Glans, uden at man gør Uret til højre eller venstre, saaledes som dette Forslag vilde gøre. Med de Ord vil jeg gerne endnu en Gang slutte med at udtale en Tak til den højtærede Kultusminister og til Finansudvalgets ærede Ordfører for de velvillige Ord, der ere faldne.

#### Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (*Enevold Sørensen*):

Det var paa Foranledning af, hvad det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) udtalte om, hvorledes jeg under Forhandlingerne om Dyrtidstillæget i Finansudvalget stejlt havde sagt Nej, at jeg omtalte, hvorledes Sagen i Virkeligheden forholdt sig. Som Sagen nu foreligger, er det altsaa saaledes, at for mig har der ikke under Konferencerne i Udvalget foreligget blot endda Antydning af, at et Forslag om Dyrtidstillæg til Lærerne vilde blive stillet eller ønskedes stillet af en Part af Medlemmerne i Finansudvalget. Der er ikke fra disse Medlemmers Side rejst nogen som helst Forhandling med mig om, hvorledes Formen for et saadant Dyrtidstillæg mulig kunde tænkes af dem eller af mig, og der er ikke af noget Medlem givet mig Antydning af den Tanke, som det nu meddeltes er fremsat af det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe), og som derefter har fundet Udtryk i det nu foreliggende Forslag. Og jeg har nævnt dette, dels, som sagt, foranlediget af det ærede Medlems Udtalelser i modsat Retning i Gaar, dels ogsaa for at paapege, at havde det ærede Mindretal haft særlig Iver for at fremme denne Sag, en saa varm Iver derfor, som Ordføreren for Forslagsstillerne (K. M. Klausen) nu for lidt siden vilde gøre gældende, saa burde Forslaget ogsaa være fremkommet før den allersidste Dag, i det dog temmelig lange Mellemrum, der var mellem 2den og 3die Behandling; saa kunde Forslaget vel nok i Løbet af den Tid have været færdigt eller dog i en saadan Skikkelse, at det kunde præsenteres til Drøftelse, da jeg var til Samraad med Udvalget, altsaa endnu saa sent som Dagen før Ændringsforslagslisten skulde trykkes. Man havde dog maaske ogsaa derved faaet et stærkere Indtryk af Forslagsstillerne Varme og Interesse for deres Forslag, om de havde taget denne Sag op paa et saadant Tidspunkt, at det kunde være blevet behandlet paa sædvanlig Maade, derunder ogsaa ved et Samraad mellem Ministeren og Forslagsstillerne.